

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘERBAN, ALEXANDRU

Mai este puțin până mâine / Alexandru Șerban. -
Mogoșoaia: Velvet Story, 2022
ISBN 978-606-95376-5-7

821.135.1

Editor: Ciprian Tănăsescu
Copertă: Răzvan Bronescu
DTP: Cristian Negoii

Alexandru Șerban

MAI ESTE PUȚIN PÂNĂ MÂINE

Coordonatorul colecției Velvet Horror Stories:
Ciprian Tănăsescu

Editura
Velvet**VS**Story

Mogoșoaia, 2022

CUPRINS

<i>Nota tipografului</i>	7
<i>Prolog</i>	9
<i>Schäßburg</i>	17
<i>O plimbare nocturnă</i>	27
<i>Mai este puțin până mâine</i>	34
<i>Închisoarea</i>	59
<i>Plecarea din castel</i>	64
<i>Hanul</i>	68
<i>Femeia de pe calul alb</i>	82
<i>Târfa diavolului</i>	89
<i>Treisprezece trandafiri pentru târfa diavolului</i>	114
<i>Rătăciri</i>	128
<i>Execuția</i>	137
<i>Un sfârșit, alt început</i>	151
<i>Cele două răzbunări</i>	155
<i>Peștera</i>	158
<i>Învierea</i>	161
<i>Arătarea</i>	168
<i>Întoarcerea</i>	173
<i>Povestea noastră</i>	194
<i>Frânturi de jurnal</i>	208
<i>Ultima scrisoare</i>	211
<i>Cealaltă poveste</i>	216

Prolog

Jim, sprijinit cu spatele de un stâlp rece din fier, își ridică mâinile și privirea spre cerul înnorat din care începuse să cadă o ploaie mărunță și deasă. Strâmbă din nas atunci când o adiere de vânt îl făcu să simtă mirosul dulceag și putred al sângelui care se scurgea încet, nevăzut și neauzit de nimeni, prin șanțul din apropiere. Dincolo de rigola săpată în grabă de slugi nepricepute, se afla abatorul lui Redknife, iar el știa că era aproape de casă și că, în curând, avea să se întindă pe canapeaua roșie din salon. Simțea un gol în stomac și un nod în gât. Se sufoca, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unor ape tulburi și adânci. Lumina oarbă a felinarului de deasupra capului său o vedea mai strălucitoare decât pe cea a soarelui din miez de zi, iar picăturile de ploaie care îi biciuiau pielea feței îi aminteau de valurile involburate ale Tamisei în care, cândva, era să se înece. Amețit și înfrigurat, păși pe aleea udă, clătînându-se.

– Unde-s rozele? bolborosi, privind spre amicul său.

– Sunt în mâinile tale, idiotule! izbucni John Hawkins, prinzându-l de braț ca să nu se prăbușească.

– Eu nu le văd, dar simt că e ceva care îmi sfâșie palmele.

John Hawkins privea cu regret la florile albe de trandafir pe care ei doi ar fi trebuit să le așeze, dis-de-dimineată, pe

capacul sicriului în care se afla trupul neînsuflețit al doamnei Thatcher, spintecată cu sălbăticie de un criminal feroce. Își coborî privirea spre tulpinile încă verzi și țepoase, strânse ca într-o menghină în palmele late și însângerate ale lui Jim, care continua să se văicărească:

– Nu mai pot să respir. Simt că mă sufoc din cauza blestematului ăsta de aer ud și împutit.

– Doar suntem în Londra, amice, scrâșni Hawkins nervos. Ai uitat sau ți-ai pierdut și puținele minți pe care le aveai?

– Nu te mai aud, se văită din nou Jim. Simt o apă care îmi intră în urechi și o fierbințeală care îmi mistuie carnea asta spurcată de om. Așa este când mori, prietene?

– Nu știi cum este când mori. Eu nu am murit niciodată până acum. Așa cred, se răsti Hawkins și îl împinse de la spate ca să își continue drumul spre casă.

O dogoare ca de jar îi cuprinse trupul, însă degetele reci și privirea pierdută a acestuia îi amintea lui John de ochii deschiși și sticloși ai moartei, atunci când au găsit-o întinsă pe podeaua din salon. Îi părea rău că țipase și că se enervase aiurea, dar era convins că amicul său avea nevoie de ajutor pentru că, fără îndoială, o luase razna, cel puțin în noaptea aceea sinistă de toamnă târzie. Niciodată nu îl văzuse așa, însă, de multe ori, în crucea nopții sau în dimineți friguroase și umede, îl găsisse căzut pe străzi; de fiecare dată, îl căruse în spate până în casă, unde îi așezase, cu grijă, trupul inert pe canapea.

– Hai! Am ajuns. Trebuie să ne odihnim puțin. Măine o s-o ștergem de aici, înainte să mai apară vreun copoi sau avocatul

doamnei Thatcher, spuse John, scoțând din buzunar cheia de la ușa casei în dreptul căreia se opriseră.

Urcă scările de granit, o vâri în broască, răsuci cu putere de două ori, apăsă pe clanță și împinse cu umărul.

– La dracu'! Ușă blestemată!

După mai multe încercări, reuși să o deschidă. Se dădu într-o parte ca să îl lase pe Jim să intre și să se plimbe aiurea prin cameră, așa cum obișnuia să facă după ce se întorcea de la vreo beție. Răsufă ușurat când îl văzu sforăind, tolănit pe canapeaua captușită cu mătase roșie, pe care obișnuia să se întindă răposată în fiecare dimineață, după ce își bea cafeaua.

John se trânti pe scaunul de lângă șemineul în care nu mai fusese aprins focul de trei zile. Frigul din încăpere îi alungă mahnirea, cu toate că băuse mai mult ca de obicei; se întreabă ce anume i-a făcut să bea, dimineața devreme, romul din sticla pe care doamna Thatcher o așezase pe marginea nișei scobite în peretele dinspre miazănoapte. După ce au dat pe gât și ultimele picături, au adormit, iar la înmormântare nu au mai ajuns.

În după-amiaza acelei zile s-au trezit buimaci, au pornit aiurea pe străzi și, oprindu-se în mijlocul unui *square*¹ doar ca să se hotărască încotro să o apuce, și-au amintit că trebuiau să găsească cimitirul și mormântul în care fusese îngropată femeia. Nu l-au aflat, dar tot rătăcind, au ajuns în dreptul unei case care avea înfipt deasupra ușii un steag roz, murdar, cu niște pete gălbui la mijloc. În vremurile bune, bucata

1. piață, piațetă, în lb. engleză.

dreptunghiulară de pânză fusese roșie ca sângele proaspăt și aburind, scurs din trupurile sfârtecate ale bărbaților, femeilor și copiilor pe care hangiu și echipajele sale, în raidurile lor în insule, îi măcelăriseră fără milă, de-a lungul vremii. S-au uitat unul la altul, au început să râdă zgomotos și au intrat. Era prea tâziu pentru regrete. Se aflau în „*Red Jolly Roger*”, cel mai primitiv han din toată Anglia - așa se lăuda stăpânul acelui loc, un om uns cu toate alifiile, căruia îi lipsea piciorul stâng, dar și judecata cea dreaptă.

Era aproape de miezul nopții, iar de afară auzea sunetele repetate și înfundate ale picăturilor de ploaie care cădeau cu putere pe o bucată de tablă abandonată lângă colțul casei. Își dorea să se poată întinde pe canapeaua pe care îl pusese pe Jim mai devreme, să adoarmă ca să uite tot ce își amintea despre doamna Thatcher, lucruri care nu îi dădeau pace de câteva zile, imagini și întâmplări din trecut care îl chinuiau, fără să știe de ce. Ar fi adormit și așa, stând pe scaun într-o poziție incomodă, dacă, în clipa în care și-a întins picioarele lungi sub masa rotundă, nu i s-ar fi părut că aude zgomote și pași grăbiți ai cuiva care urca scara.

A sărit de pe scaun, s-a repezit spre ușă, a ascultat cu atenție: nicio voce, nimic. În spatele lui, de pe canapea, se auzau sforăituri și horcăituri, scăpate dintr-un gâtje sugrumat de mâini nevăzute. Acele sunete semănau cu mârâiturile înfricoșătoare ale sălbăticiunilor încolțite de gonaci, în pustii câmpiilor sau prin întunecimea pădurilor.

A scos capul pe fereastra deschisă și a privit spre scara de la intrare. Nu era nimeni. S-a întors, hotărât să se așeze din nou

pe scaunul de lângă șemineu, să se odihnească, dar țipetele unei femei și lătrăturile câinilor de vizavi l-au făcut să se răzgândească.

O tânără înaltă, cu părul blond, împodobită cu bijuterii, se prăbuși pe podeaua din salon atunci când John Hawkins deschise ușa. Plângea și tremura, îl implora să o ascundă și să o apere - bolborosea ea - de un bărbat care o urmărea.

Din cuvintele femeii, rostite printre sughituri, nu înțelesese dacă era vorba de amant, soț sau de vreun necunoscut. A ajutat-o să se așeze pe scaun, a cercetat-o cu privirea câteva clipe, apoi a ieșit grăbit și a coborât treptele scării, privind atent în direcția din care se apropia o siluetă înaltă și subțire. Atunci când l-a văzut pe John, umbra s-a întors brusc și a început să alerge. A pornit în urmărirea umbrei, însă nu a durat mult până ce aceasta, ajungând în capătul străzii, a intrat într-un gang care dădea în curtea interioară a unei case dărăpănate.

Individul misterios a început să umble agitat dintr-o parte în alta a curții pustii, ținând în mână stângă un pumnal, pregătit să atace sau să se apere de un dușman invizibil, cu care se certa într-o limbă necunoscută. Vocea îi era groasă și răgușită, poruncitoare. John Hawkins, lipit cu spatele de peretele jilav al casei, asculta cu atenție, încercând să priceapă ceva din dialogul celor doi. A scos briceagul - așa îi spunea el - un cuțit care numai briceag nu era, fiind destul de lung încât să fie confundat foarte ușor cu un pumnal sau chiar cu o baionetă. A mai privit încă o dată, iar atunci când a vrut să se năpustească asupra individului ca să îl ucidă, s-a răzgândit și a rămas pe loc.

Făcuse multe fărădelegi la viața lui, însă nicio crimă. Dar când era vorba de femei sau, mai ales, de copii aflați la ananghie, simțea cum îi clocotește sângele, că vede negru în fața ochilor. Doar că acum, i se părea că fusese împins să facă o crimă, fără voia lui, de o forță lăuntrică și necunoscută. Straniu era și faptul că alesese să îl omoare tocmai pe acel necunoscut, care nu îi făcuse niciun rău ci, din contră, fugise de el. Însă, următorul femeii dăduse de un necaz mult mai mare, iar asta l-a făcut să renunțe în ultimul moment.

Un bărbat înalt, cu brațe lungi și subțiri, apărut de nicăieri, pășea încet și calm, asemeni unei feline, pregătită să își sfășie prada. A fluierat scurt, iar necunoscutul pe care John îl urmărise s-a întors brusc și a încercat să atace. Nu a reușit să facă decât doi pași pentru că s-a prăbușit, dintr-odată, pe pavajul umed și rece din curtea interioară a clădirii păraginite. Atunci a auzit gemete înfundate și trosnituri de oase rupte. Ucigașul și-a îndreptat privirea spre cer, a șuierat lung de câteva ori, apoi s-a făcut nevăzut la fel de repede cum a apărut. John a vrut să se apropie de trupul transformat, în câteva clipe, într-o masă amorfă de carne, amestecată cu bucăți de oase rupte. Un miros dulceag i-a năvălit în nări, aburi de sânge proaspăt și de măruntaie de om, strivite așa cum nu i se mai întâmplase vreodată. O apăsare puternică pe umărul stâng l-a făcut să tresară.

– Nu. Hai să ne întoarcem acasă! Nu se știe dacă ucigașul a plecat sau pânđește, ascuns pe undeva prin apropiere.

Mirosul de rom și vocea cunoscută l-au făcut să se liniștească. A băgat briceagul la locul lui și s-a întors spre Jim.

– Tu, aici?

Jim i-a făcut semn să tacă și l-a îndemnat să îl urmeze.

– Ai lăsat ușa trântită de perete. Aerul rece m-a făcut să mă trezesc și să mă uit în jur. Nu știam unde mă aflu și nici cât timp trecuse, dar am văzut o cucoană frumoasă tare, care plângea și mă ruga să vin după tine ca să te apăr de un soi de monstru, nu știu ce fel de dihanie. Am vrut să mă apuc de ea, dar ceva ciudat din privirea ei îmi spunea că fac o mare greșală. Am renunțat să mă mai gândesc la fâțele și la fundul ei și am venit după tine. Era speriată rău. Prima dată, am crezut că este o hoată sau vreo prostituată, dar rochia albă de mătase, bijuteriile alea scumpe și parfumul ăla de ambră m-au făcut să îmi schimb părerea.

Au mai zăbovit un ceas pe afară, plimbându-se pe trotuarul din fața imobilului, până în capătul străzii și înapoi. Într-un târziu, uzi până la piele, înghețați, au urcat treptele și au intrat în casă. Flacăra din lampă încă mai pâlpâia atunci când s-au oprit în mijlocul salonului, fără să facă vreun zgomot, ca să privească la ființa aceea firavă care, în miezul nopții, le intrase în casă și le stricase somnul. Un parfum intens de ambră se făcea simțit în încăpere, iar ei au început să admire hipnotizați chipul frumos al femeii adormite pe canapeaua pe care Jim ațipise mai deveme.

Pe trotuarul de vizavi, în colțul străzii, nu foarte departe de locuința lor, un bărbat mic de statură și robust, îmbrăcat în haine negre, acoperit cu o pelerină lungă care aproape că

atingea pământul, privea la două siluete întunecate cum se plimbau de colo-colo, pălăvrăgind, fără să le pese de ploaia rece. I se părea a fi diavoli, nu oameni. Se mai uită încă o dată spre acele umbre, care urcară scările și intrară în singura casă de pe acea stradă prin ale cărei ferestre căreia răzbătea o lumină palidă.

– *Merde! Putain de pute!*² spuse bărbatul, șuierând printre dinți și scuipă cu putere.

Își aruncă umbrela pe trotuar, mai înjură de câteva ori și plecă grăbit de unde a venit.

2. *Rahat! Târfa târfelor!*, din lb. franceză.

Schäßburg

Vizitiul a deschis ușa trăsurii cu putere și m-a anunțat că în capătul acelei străzi înguste, unde oprise, se terminase călătoria mea.

„Până aici, domnule. Vă rog să coborâți! Hanul domniei-voastre este sus”, rosti în batjocură și ridică mâna ca să îmi arate calea pe care o aveam de urmat.

Am coborât și am privit năuc în direcția indicată, dar nu vedeam decât o biserică pe un deal și zeci de monumente funerare care o înconjurau. În mintea mea am asemuit-o cu o cloșcă ce-și chema puii la ea cotcodăcind, hrănindu-i cu viermușii pe care îi găsea răsădind prin țărână. Dar, acolo sus, din gâtul cloștii îmbrăcată cu fulgi de piatră gri ieșeau, mai mereu, „cotcodăceli” tânguite de clopote care anunțau că încă un „vierme” de om păcătos urma să fie înghițit de unul din acele morminte însemnate, la unul din capete, cu o piatră funerară. Nu îmi plăceau „puii” bisericii de pe deal, pentru că nu se săturau niciodată. Am lăsat privirea în jos și am preferat să nu iau în seamă vorbele aceluia infam. Eram prea obosit din cauza drumului ca să îl apuc de gât și să îl strivesc ca pe o muscă. Mai mult decât atât, Anne îmi spusese să evit scandalurile și pe cei care m-ar fi provocat. Așa că mi-am văzut de ale mele și l-am